Virologie se vymkla kontrole

written by Vladimír Bartoš | 22. 9. 2023

Zdroj

Přeložil: Vladimír Bartoš

Je virologie skutečnou vědou? Ne podle biomedicínského vědce, který tvrdí, že virologie je **podvodná pseudověda** a je to umírající obor.

Virologie se vymkla kontrole

Simon Lee, vědecký pracovník společnosti Anew UK.

Většina lidí považuje virologii za skutečnou vědu. Ale je tomu skutečně tak? Řídí se virologie vědeckou metodou?

Kroky vědecké metody zahrnují:

- Pozorujte přírodní jev.
- Navrhněte hypotézu, která jev vysvětluje.
- Zvolte nezávislou proměnnou (předpokládanou příčinu).
- Zvolte závislou proměnnou (pozorovaný účinek/účinky).
- Kontrolní proměnné.
- Test/experiment.
- Analýza pozorování/údajů.
- Ověřte platnost/neplatnost hypotézy.

Postup podle vědecké metody začíná pozorováním přírodního jevu, stanovením hypotézy a následným určením nezávislé proměnné (IV), která je předpokládanou příčinou, závislé proměnné (DV), která je pozorovaným účinkem, a kontrolních prvků pro experiment.

Vědecké kontroly se používají jako kontrolní a vyvažovací systém při experimentech, kdy se výzkumníci snaží určit příčinu účinku. Kontroly jsou navrženy tak, aby zajistily, že předpokládaná příčina (nezávislá proměnná) je jedinou věcí, která by mohla způsobit pozorovaný účinek (závislá proměnná).

Kontroly umožňují zkoumat vždy jen jednu proměnnou nebo faktor. Je velmi důležité, aby kontrolní i ostatní experimentální skupiny byly vystaveny naprosto stejným podmínkám kromě jedné zkoumané proměnné. To umožňuje vyvodit z experimentů přesnější a spolehlivější závěry.

Virologie vyvrací sama sebe

Virologové vycházejí pouze z přirozeného jevu, kterým jsou lidé s podobnými příznaky.

Až do roku 1952 se virologové domnívali, že virus je toxická bílkovina nebo enzym, který otravuje organismus, a že se nějakým způsobem množí v samotném těle a může se šířit v těle i mezi lidmi a zvířaty.

Tyto podezřelé viry však nebylo možné vidět přímo v nemocné tkáni pomocí elektronového mikroskopu. Bylo také uznáno, že i zdravá zvířata, orgány a tkáně uvolňují během rozkladného procesu stejné produkty rozkladu, které byly dříve mylně interpretovány jako “viry”.

Po desetiletí selhávaly pokusy virologů o purifikaci a izolaci domnělých “virových” částic s cílem přímo prokázat existenci a patogenitu těchto částic. Virologové měli k dispozici pouze nepřímé důkazy rozpadu z pokusů na lidských a zvířecích tkáňových kulturách, o nichž se tvrdilo, že je způsobuje údajný “virus”. Stejný rozklad byl pozorován i u tkání zdravých hostitelů.

Různé skupiny výzkumníků nedokázaly vzájemně reprodukovat nebo replikovat svá zjištění. Ve skutečnosti byly výsledky často protichůdné, jak upozorňuje esej Karlheinze Lüdtkeho z roku 1999:

> “Zjištění, která často uváděli někteří tehdejší výzkumníci viru, nebyla potvrzena jinými výzkumníky jako výsledek jejich vlastních experimentů, nebo pozorování nemohla být reprodukována všemi vědci, kteří s virem pracovali. Často byly hlášeny nálezy opačné nebo byly zkoumané nálezy považovány za artefakty… K nálezům, které sloužily k empirickému potvrzení domnělé souvislosti, se často brzy přidaly negativní nálezy hlášené jinými výzkumníky.”

V podstatě se virologie v tomto bodě vyvrátila sama.

Metoda buněčných kultur zachraňuje skomírající obor virologie

Aby virologové obešli řádnou vědeckou metodu, zavedli metodu laboratorních buněčných kultur, která má sloužit jako pseudovědecká náhražka přírodního jevu.

Metodu buněčných kultur zavedl v roce 1954 John Franklin Enders při svých pokusech o identifikaci "viru" spalniček. Virologové nemohli předpokládané částice "viru" řádně purifikovat ani izolovat přímo z tekutin nemocného člověka, a proto bylo rozhodnuto, že částice budou místo toho "vypěstovány" v laboratorní buněčné kultuře.

Tvrdili, že v tekutinách hostitele není přítomno dostatečné množství částic, které by umožnilo přímou detekci. To je v rozporu s představou, že virová onemocnění se přenášejí z člověka na člověka, přičemž nakažení lidé vylučují miliardy virových částic, které infikují ostatní. Vzpomínáte si na zlověstná temná mračna obklopující "nakažené" během covidové teroristické kampaně?

Předpokládalo se, že "virus", který nebylo možné nalézt přímo v tekutinách, aby mohl být řádně studován, potřebuje hostitelskou buňku, aby se mohl replikovat a aby jej pak bylo možné nalézt a studovat.

Enders pozoroval takzvaný cytopatický efekt, což je vzorec poškození objevující se v kultuře při rozpadu a odumírání buněk. Předpokládalo se, že tento účinek je přímým důsledkem replikace neviditelného "viru" z výplachů hrdla vedoucí k buněčné lýze.

Předpokládal, že kousky buněčných zbytků z otrávené buňky jsou nově vytvořené kopie "virových" částic. Navzdory nevědecké povaze této metody se buněčná kultura rychle prosadila jako "zlatý standard" pro "izolaci virů" a virologové ji používají dodnes.

Metoda nepřímých buněčných kultur oživila skomírající obor virologie. Endersovi byla v roce 1954 paradoxně udělena Nobelova cena za důkazy, které shromáždil pomocí starých vyvrácených experimentů s tkáňovými kulturami, které byly následně v témže roce nahrazeny jeho novou metodou buněčných kultur.

Metoda buněčných kultur je pseudovědecká, protože se vrhá do experimentování, aniž by pozorovala přirozený jev, aniž by určila závislou proměnnou (účinek) nebo izolovala nezávislou proměnnou ("virus") za účelem stanovení hypotézy, kterou by bylo možné testovat.

Kromě toho, že Enders neměl k dispozici platnou nezávislou proměnnou, tj. vyčištěné a izolované "virové" částice, vytvořil také svou vlastní závislou proměnnou v podobě cytopatického účinku. Tento účinek není přirozeně pozorovaným jevem, ale je uměle vytvořen v laboratoři pomocí experimentů.

Předpokládalo se, že "virus" existuje a že po přidání do buněčné kultury vyvolá cytopatický účinek. Jedná se o tzv. logickou chybu "tvrzení následku", někdy nazývanou "důkaz kruhem" nebo "argumentace v kruhu".

Přestože byla buněčná kultura přijata jako "zlatý standard" důkazu "izolace" "viru", často se ignoruje jedna věc: Enders sám si nebyl jistý, zda je jeho metoda platná. Ve svém článku z roku 1954 Enders zpochybnil, zda jsou

výsledky pokusů vytvořené v laboratoři (in vitro) relevantní pro to, co se děje uvnitř těla (in vivo):

> “Patologické změny vyvolané těmito látkami v epiteliálních buňkách v tkáňové kultuře se alespoň povrchně podobají těm, které se vyskytují v některých tkáních během akutní fáze spalniček. Ačkoli není důvod k závěru, že faktory in vivo jsou stejné jako ty, které jsou základem tvorby obrovských buněk a jaderných poruch in vitro, výskyt těchto jevů v kultivovaných buňkách odpovídá vlastnostem, které by a priori mohly být spojovány s virem spalniček.”

Enders pozoroval stejné cytopatické účinky, které spojoval s “virem” spalniček, v normálních neinokulovaných kontrolních kulturách bez přítomnosti “viru”:

> “Je třeba mít na paměti, že cytopatické účinky, které se povrchně podobají účinkům způsobeným infekcí původci spalniček, mohou být případně vyvolány jinými virovými původci přítomnými v tkáni opičích ledvin… Druhý původce byl získán z neinokulované kultury buněk opičích ledvin. Cytopatické změny, které vyvolal v neobarvených preparátech, nebylo možné s jistotou odlišit od virů izolovaných ze spalniček.”

Jinými slovy, Enders pomocí neočkovaných kultur zjistil, že cytopatický účinek, o němž předpokládal, že je způsoben neviditelným “virem” spalniček, se projevuje i tehdy, když v kultuře žádný předpokládaný “virus” přítomen není.

V průběhu následujících pěti let zjistily další týmy výzkumníků přesně stejné cytopatické účinky jako Enders, když prováděly neočkované kontroly pro sebe.

Je zřejmé, že smrt buněk způsobuje samotná metoda kultivace buněk, která zahrnuje stresování a hladovění buněk, jež jsou vyjmuty ze svého přirozeného prostředí a otráveny toxickými antibiotiky, jakož i přimíchávání cizorodých živočišných látek a dalších chemikálií.

Jelikož tento cytopatický účinek nebyl specifický pro “virus” a objevil se v kulturách bez přítomnosti jakýchkoli “virů”, nelze jej použít k tvrzení o přítomnosti “viru”.

Neplatná metoda buněčných kultur byla propagována jako zlatý standard, který by měl každý virolog používat k potvrzení přítomnosti “viru” ve vzorku. Tím se celý obor virologie zacementoval do světa pseudovědy, protože vědecká metoda byla nadále ignorována.

Navíc se důsledně prokázalo, že směsi, o nichž se předpokládalo, že obsahují neviditelné “viry”, nejsou patogenní, takže nesplňují definici “viru”.

Tato odhalení měla virologii ukončit hned na místě. Bohužel se tak nestalo.

Virologii vyvracejí jiní

Dr. Stefan Lanka nedávno provedl experimenty s použitím stejných protokolů, které byly použity při každém experimentu s izolací každého domněle patogenního viru. To zahrnovalo změnu živného média na "minimální živné médium", tj. snížení procenta fetálního telecího séra z obvyklých 10 % na 1 %, snížení množství živin dostupných pro růst buněk, čímž došlo k jejich stresování, a také ztrojnásobení množství toxických antibiotik.

Dr. Lanka pozoroval charakteristický cytopatický účinek, ale v žádném okamžiku nebyl do kultury přidán patogenní "virus". Tento výsledek může znamenat pouze to, že cytopatický účinek byl důsledkem způsobu, jakým byl kultivační pokus proveden.

Rovněž přidal roztok čisté RNA z kvasinek, který přinesl stejný výsledek, což opět dokazuje, že cytopatický účinek způsobuje technika kultivace – a nikoli virus. Je zajímavé, že při nedávné konstrukci údajného "genomu opičích neštovic" použili čínští komunističtí výzkumníci během procesu, který neuvěřitelně nezahrnoval ani to, že by měli k dispozici skutečné vzorky viru, s nimiž by mohli pracovat, genetický materiál kvasinek.

V nechvalně proslulé studii Zhoua a spol., která je jedním ze základních pilířů podvodu "SARS-COV-2", se uvádí, že byla použita kontrola "maketovým virem". Z článku není jasné, co mají na mysli pod pojmem "mock virus".

Dr. Mark Bailey však provedl další šetření a zjistil, že v experimentální kultuře byla během kultivačních pokusů zdvojnásobena antibiotika, aby bylo dosaženo cytopatického účinku v 1 z 24 kultur. Nejenže se jedná o vysokou míru neúspěšnosti kultivace "viru", ale přidání většího množství antibiotik do experimentální kultury zcela znehodnocuje výsledky, protože kontrolní kultura nebyla ošetřena stejně.

Přidání většího množství antibiotik k experimentální kultuře nebylo v článku nikde zmíněno. Zhou a spol. se dopustili vědeckého podvodu. Kolik dalších "virových" studií se dopustilo téhož? Podrobnosti o tom, co bylo provedeno s pokusnými infikovanými kontrolami, by měly být uvedeny u každé práce, ale to se neděje.

Virologie je podvodná pseudověda

Metoda buněčných kultur není platným experimentálním uspořádáním, protože nikdy nebyla navržena podle vědecké metody. Experiment vytváří účinek (cytopatický účinek) a poté předpokládá příčinu ("virus"), aniž by ověřil, že předpokládaná příčina vůbec existuje.

Je známo, že cytopatický efekt je způsoben mnoha dalšími faktory, které s "virem" nesouvisejí, a proto je vysvětlení fiktivního "viru" jako viníka neopodstatněné.

Je známo, že cytopatický efekt může být způsoben:

- bakteriemi
- amébami
- parazity
- antibiotiky
- antimykotiky
- chemickými kontaminanty
- stářím a poškozením buněk
- stresem způsobeným prostředím

Cytopatický efekt není platnou závislou proměnnou, protože se nejedná o přirozeně pozorovaný jev a lze jej vysvětlit různými jinými faktory než neviditelným “virem”.

Nepřečištěný vzorek přidaný do buněčné kultury není platnou nezávislou proměnnou, protože nebylo prokázáno, že “virus”, o němž se předpokládá, že je uvnitř, existuje v přečištěném a izolovaném stavu před provedením pokusu. Použití metody buněčné kultury jako důkazu existence “viru” je zcela nevědecké.

Vedle buněčných kultur by měly být pokaždé provedeny platné kontroly. V rámci studií předkládaných jako důkaz existence “virů” obvykle buď nelze nalézt žádnou zmínku o kontrolách, nebo je špatně definováno, co bylo s kontrolní kulturou provedeno.

Pokud virologové kontrolu provádějí, obvykle dělají to, co označují jako “maketové” infekce. To znamená, že virologové by měli použít stejnou buněčnou kulturu se stejnými přísadami, ale bez přidaného “viru”.

Kontrola má eliminovat pouze jednu zkoumanou proměnnou, tj. předpokládané “virové” částice. Vzhledem k tomu, že tekutiny, které se používají k inokulaci kultury, se neskládají pouze z přečištěných a izolovaných částic “viru”, ale spíše z komplexní polévky látek, jako jsou hostitelské materiály, bakterie, houby, extracelulární vezikuly atd., nejsou správnou kontrolou maketové infekce, kdy se do kultury nepřidávají žádné lidské tekutiny.

Správnou kontrolou by bylo použití vzorku zdravého člověka, který je zpracován přesně stejným způsobem jako tekutiny s předpokládaným “virem”.

Vynechání vzorků od zdravých lidí z kontroly znehodnocuje mock infection, protože v experimentální kultuře je přítomno mnoho matoucích proměnných, které v maketové kultuře chybí.

Virologové se musí snažit pozorovat přirozený jev, u kterého lze nezávislou proměnnou pozorovat v přírodě. To přinejmenším znamená, že musí najít částice, o nichž se domnívají, že jsou “viry”, přímo v tekutinách nemocného hostitele a oddělit tyto částice od všeho ostatního v tekutinách. Virologové pak musí určit platnou závisle proměnnou, aby mohli stanovit testovatelnou a falzifikovatelnou hypotézu.

Virologie si vytvořila své vlastní laboratorně vytvořené proměnné, místo aby prokázala příčinu a následek studiem jakýchkoli reálných jevů. Použití

laboratorně vytvořeného účinku k tvrzení příčiny, kterou lze pozorovat až po provedení experimentu, je protikladem vědecké metody.

“Virus” je imaginární konstrukt, který si vysnili vědci, jimž se pravidelně nedařilo najít údajnou bakteriální příčinu onemocnění. Předpokládali tedy, že v tekutinách nemocných lidí musí být něco jiného, menšího a neviditelného.

Virologie má své základy zakořeněné v pseudovědě, protože nikdy neexistoval žádný přirozeně pozorovaný jev, na kterém by se dalo stavět, kromě lidí s podobnými příznaky. Virologie se vymkla kontrole.

Odkazy :

1) Virology’s Lack of Control. Mike Stone. https://viroliegy.com/2022/12/19/virologys-lack-of-control/

(český překlad je k dispozici ZDE, pozn. překl.)

2) Peng Zhou et al. “A pneumonia outbreak associated with a new coronavirus of probable bat origin”, Nature, 579 (12 Mar 2020).

3) The Virus Misconception Part 1: Measles as an example. Dr Stefan Lanka. WISSEnSCHAFFTPLUS magazin 01/2020 · Auszug

(český překlad je k dispozici ZDE, pozn. překl.)

4) The Virus Miconception Part 2: The beginning and the end of the corona crisis. Dr Stefan Lanka. WISSEnSCHAFFtPLUS magazin 02/2020 · Auszug

(český překlad je k dispozici ZDE, pozn. překl.)

5) The Virus Miconception Part 3: Corona simple and understandable. Dr Stefan Lanka. WISSEnSCHAFFtPLUS magazin 03/2020 · Auszug

(český překlad je k dispozici ZDE, pozn. překl.)

6) THE COVID-19 FRAUD & WAR ON HUMANITY Dr Mark Bailey and Dr John Bevan-Smith

(český překlad je k dispozici ZDE, pozn. překl.)

7) A Farewell To Virology (Expert Edition) Dr Mark Bailey https://drsambailey.com/a-farewell-to-virology-expert-edition/

Další texty ke studiu:

Mike Stone: Zaslepeni pseudovědou

Úvod do viroLEŽie

NEXT LEVEL v rozhovoru pro AUF1: Ověřitelnost všech výroků

John Blaid: „Proč je takzvaná virologie zcela nevědecká?“

Corona_Fakten: Fáze 1 kontrolního experimentu – Několik laboratoří potvrdilo vyvrácení virologie cytopatickým efektem